

Zicht^{op} IJssel

NUMMER 14 | NAJAAR 2024

Zinvol verbonden

Vertrouwenspersoon

Nieuwe gezichten in IJsselThuis en IJsselPolder

Wát een dag!

Vierenhalf jaar

Stage bij IJsselOever

Zwoegen, zweten, bikkelen en... genieten!

Verhalen vanuit de IJsselHospices

IJsselHospices

ZINVOL VERBONDEN

door Luci Schermers, bestuurslid stichting IJsselHospices

*Sinds twee jaar mag ik deel uitmaken van het bestuur van de IJsselHospices.
Als bestuur zijn we verantwoordelijk voor de drie locaties: IJsselThuis, IJsselOever en IJsselPolder.*

Onder de indruk

Ik ben onder de indruk geraakt van het vele werk dat voor de bewoners wordt verzet om hen te ondersteunen in de laatste levensfase. Maaltijden worden bereid, koffie en thee geschonken, bedden verschoond, gesprekken gevoerd, muziek gemaakt: op allerlei manieren wordt liefdevolle aandacht gegeven en wordt het goede gezocht voor de bewoner.

Maar wat gebeurt er ook veel op de achtergrond! Lang niet altijd zichtbaar, maar wel heel belangrijk. Zo wordt er geïnvesteerd in het onderhouden van goede contacten met zorgverleners in de wijk, de gebouwen moeten veilig zijn, de benodigde verzekeringen moeten worden afgesloten en niet in de laatste plaats is het heel belangrijk dat de hospices financieel gezond blijven. Vrijwilligers, coördinatoren, vriendenstichtingen, bestuursleden: ieder draagt een eigen verantwoordelijkheid, ieder is nodig, want alles hangt met alles samen.

Afscheid en welkom

Als bestuur zijn we de laatste maanden onder andere bezig geweest met nieuwe benoemingen.

Zo gaf Wendy Engelen aan te willen stoppen als invalcoördinator van IJsselPolder. Vanaf 2011 is Wendy op diverse plaatsen binnen de IJsselHospices werkzaam geweest als coördinator en als invalcoördinator. Haar enthousiasme, inbreng, creativiteit en professionaliteit gaan we node missen. Tijdens een gezellige borrel met toespraken en cadeaus hebben we afscheid van haar genomen. We wensen haar veel geluk in haar verdere loopbaan.

Vanwege het langdurig ziek-zijn van Jeannette Roskam, coördinator bij IJsselOever, is voorlopig voor de periode van zes maanden Hester Lugten als nieuwe coördinator aangesteld.

Ook zijn twee invalcoördinatoren benoemd: Jacelien Verboom in IJsselPolder en Xandra Filé in IJsselThuis. Met deze drie benoemingen is het coördinatorenteam weer compleet. We zijn ervan overtuigd dat met het huidige team de zorg binnen de hospices in goede handen is!

Vertrouwenspersoon

In de samenleving is veel te doen geweest rond grensoverschrijdend gedrag. Daar is binnen het bestuur over gesproken, want een situatie van grensoverschrijdend gedrag kan zich ook binnen het hospice voordoen. We zijn op zoek gegaan naar één vertrouwenspersoon voor de drie locaties en hebben in de heer Adri Reijm een geschikte kandidaat gevonden. Hij zal zichzelf in dit blad voorstellen. We hopen dat hij weinig werk zal hebben, maar mocht u hem willen spreken, dan is op de website te vinden op welke manier hij bereikbaar is.

Thuiszorgorganisaties

Ook de samenwerking met de thuiszorgorganisaties kwam op onze agenda voor. De verpleegkundigen van de thuiszorg spelen een grote rol in de lichamelijke zorg voor de bewoners. Daarom is het belangrijk dat zij altijd beschikbaar en oproepbaar zijn.

Alles hangt met alles samen

Alles hangt met alles samen. Ik moest denken aan spinnenwebben. Nu het herfst is geworden, zien we ze weer. Vooral 's morgens in de mist zie je het spinrag in de struiken. In een spinnenweb zijn alle draden prachtig met elkaar verbonden.

Zinvol verbonden

Het verhaal gaat dat een spin bij het weven van zijn web bezoek kreeg van andere spinnen. Deze lieten zich nogal kritisch uit over dat - zoals zij het noemden - ouderwetse web. 'Je moet met de tijd meegaan', zeiden ze. 'Je moet een economisch verantwoord web spinnen. De meeste draden van je web zijn overbodig, daar vang je geen vliegen mee.' Nou ja, dacht de spin, laat ik eens onderzoeken welk draadje van het web gemist kan worden. En hij liep een paar keer door zijn web en vroeg zich bij ieder draadje af of hij het echt nodig had. Hoe langer de spin zijn web onderzocht, hoe meer hij er van overtuigd raakte dat hij geen draadje kon missen. Alles was zinvol met elkaar verbonden.

Zo is het ook binnen de IJsselHospices. Met liefde, kennis en kunde willen we er zijn voor de bewoner. Ieder van ons met een eigen verantwoordelijkheid, maar zinvol met elkaar verbonden.

ADRI REIJM: VERTROUWENSPERSOON

Graag stel ik mij als vertrouwenspersoon aan u voor, nu het bestuur van IJsselHospices het besluit heeft genomen om een vertrouwenspersoon een rol in de organisatie te geven.

”

Een fijne, veilige werkomgeving is niet alleen ieders recht, maar ook van grote betekenis.

Sinds een paar jaar hebben we onderdak in Zevenhuizen gevonden, na lange tijd in Capelle woonachtig te zijn geweest. Na het uitvliegen van onze drie kinderen was het nooit de vraag of mijn vrouw en ik naar een andere regio zouden vertrekken. De vertrouwde banden met onze regio gaan we na zo'n 69 jaar niet zomaar los laten.

De laatste 30 jaar heb ik in leidinggevende posities in het onderwijs gewerkt. Heel lang binnen het beroepsonderwijs, maar in het laatste kalenderjaar bij een lyceum en een mavo-school als directeur.

Nu er meer tijd gekomen is voor andere zaken, bleef een rol van betekenis hebben voor anderen nog steeds lonken. Na gesprekken met het bestuur hoefde ik niet lang na te denken. Wat een prachtig en dankbaar werk doen al die medewerkers van IJsselHospices. Daar wil ik mij graag voor inspinnen in de rol van vertrouwenspersoon.

Veiligheid binnen mijn eigen werkomgeving voor leerlingen en collega's is altijd prioriteit geweest. Een fijne en veilige werkomgeving is niet alleen ieders recht, maar ook van grote betekenis. Vanuit de rol van vertrouwenspersoon hoop ik voor iedere medewerker een bijdrage aan een fijne werkomgeving te leveren. U vindt op de website meer informatie over de vertrouwenspersoon en over hoe, indien gewenst, contact gezocht kan worden.

NIEUW GEZICHT IN IJSSELTHUIS: XANDRA

Mijn naam is Xandra Filé-Vegter en sinds 1 augustus van dit jaar ben ik de nieuwe invalcoördinator van IJsselThuis. Samen met Anneke en Edith mag ik het team van IJsselThuis vormen.

Vorig jaar om deze tijd was ik nog eigenaar van een goedlopend klein cateringbedrijf met de naam ONB Catering. Tijdens de coronaperiode lagen alle werkzaamheden stil en ben ik gaan werken op het vaccinatiecentrum en later in de crisishulpverlening in de sporthal in Moordrecht.

Steeds vaker ging ik mij afvragen of ik de cateringwerkzaamheden tot mijn pensioen wel wilde blijven doen.

Op 31 december 2023 ben ik na ruim 30 jaar gestopt met mijn bedrijf en al snel begonnen als zorgvrijwilligster bij het hospice. Na een mooie driedaagse cursus werd het werken in het hospice nog mooier en vanaf dag één voelde ik me daar meer dan welkom.

Inmiddels ben ik per 1 maart ook begonnen aan een heel mooie baan op begraafplaats en crematorium IJsselhof in Gouda. Ik ben daar werkzaam als allround medewerker: dat is dus heel afwisselend. Ik werk op de administratie, regel de auladiensten, begeleid en verzorg het proces van cremeren en begraven en ontvang de nabestaanden die as van hun dierbaren op komen halen.

Bij die mooie baan ben ik inmiddels goed ingewerkt. Toen de functie van invalcoördinator bij IJsselThuis vrij kwam, heb ik, na goed overleg thuis, besloten hiervoor te gaan.

Alhoewel ik geen medische achtergrond heb, hoop ik toch voldoende andere kwaliteiten in huis te hebben om het IJsselThuis-team, samen met de geweldige vrijwilligers, weer compleet te maken.

Nog even ter afsluiting wat persoonlijke gegevens: ik ben 53 jaar en getrouwd. We hebben twee zoons (22 en 17 jaar) en een dochter van 19 jaar. We wonen in Nieuwerkerk aan den IJssel. Ik maak heel graag digitale fotoboeken en vind het heerlijk om te wandelen met vriendinnen.

Ik wil graag eindigen met een spreuk:

Niet iedere dag is mooi, maar er zit wel altijd iets moois in iedere dag.

Tot snel! Groetjes, Xandra

”

Altijd iets moois in iedere dag!

SAMEN TOT DAT ALLERLAATSTE MOMENT

Verhalen vanuit de IJsselHospices

Onafscheidelijk waren ze, een twee-eenheid, al jaren.
Ze deelden lief en leed.

En in al die jaren spaarden ze talloze goede en mooie herinneringen die ze zorgvuldig koesterden.

Hij kon haar dan ook niet loslaten.

Ook niet toen de zorg thuis te zwaar werd en ze naar het hospice verhuisde.

Daarom haalden we voor hem het mooie koppelbed tevoorschijn, zodat hij kon blijven slapen - gewoon naast haar, net als thuis.

En zo lagen ze daar, hand in hand, zoals ze dat al die jaren al deden: innig verbonden en trouw tot dat allerlaatste moment.

DAT STILTE EN NIETS ZO GEVULD KUNNEN ZIJN

Verhalen vanuit de IJsselHospices

Er zijn dagen waarop ze zich beter gevoeld heeft... Echt lekker is ze niet. En er is ook geen bezoek vandaag.

'Vind je het prettig als ik even bij je kom zitten?', vraag ik. Een knikje. En: 'Fijn! Nee, niet praten, gewoon maar er zijn.'
Zo brengen we samen tijd door. Af en toe zoekt haar hand de mijne.

Op een gegeven moment slaat ze haar ogen op.

Ik heb blijkbaar een vragende blik. Maar nee, er hoeft niets te gebeuren. Haar lippen vormen de woorden: 'Het is goed.'

Dat stilte en ogenschijnlijk helemaal niets zó intens gevuld kunnen zijn!

NIEUW GEZICHT IN IJSSELPOLDER: JACELIEN

Mijn naam is Jacelien Verboom en sinds 1 juli 2024 mag ik jullie toegewijde IJsselHospices-team op locatie IJsselPolder aanvullen als invalcoördinator. Je kunt me treffen wanneer de vaste co's vrij zijn, tijdens bereikbaarheidsdiensten of andere gezamenlijke momenten. Ik heb mijn eerste diensten er inmiddels op zitten en heb de IJsselHospices ervaren als een warm bad. Voor mijzelf, maar zeker ook voor onze bewoners en hun naasten.

Ik ben blij met jullie te kunnen bijdragen aan het er mogen zijn voor die ander: vol liefde meewerken aan een goede laatste levensfase die bij de bewoner past. Ik heb nu al een sfeer vol passie ervaren: gezelligheid aan tafel, of juist de rust aan bed, de zorg en het meeleven of gewoon lekker met elkaar de handen uit de mouwen. Ieder op eigen wijze en toch steeds dicht bij de mensen voor wie we het met elkaar doen. Iets om trots op te zijn!

Ik woon samen met man Erik en onze drie puberliefjes in Papendrecht en ik ben werkzaam als teamleider in de apotheek van het Albert Schweitzer ziekenhuis te Dordrecht. Ik houd ervan op pad te gaan, dichtbij of soms wat verder weg, maar kan ook thuis enorm genieten met een boek op de bank of aan tafel met vrienden.

Met een enthousiaste groet en graag tot ziens,
Jacelien

”

Ik heb nu al een sfeer vol passie ervaren.

WAT EEN DAG!

Door Anneke Beijer, coördinator IJsselThuis

Op donderdag 3 oktober is het zover: onze jaarlijkse vrijwilligersdag! Zoals altijd hangt er een zweem van mysterie in de lucht, want niemand behalve de evenementencommissie heeft een idee waar we heen gaan of wat we gaan doen.

In het diepste geheim

De voorbereiding voor deze bijzondere dag begon al vroeg in het voorjaar. In het diepste geheim kwamen vrijwilligers Marijke en Rika met coördinatoren Anneke en Edith bijeen. Ze brainstormden over ideeën en stelden het budget vast. Dit jaar hadden we het geluk dat we een prachtige, grote donatie ontvingen van een lieve familie, die dit volledig opdroeg aan de vrijwilligersdag.

Voorverkenning en goodiebags

Wanneer het besluit is genomen over de bestemming, gaan we altijd op voorverkenning om te controleren of het plan haalbaar en leuk is. Dit jaar was dat niet anders. De maanden voor de grote dag werden besteed aan het afronden van de laatste zaken. En in de week vooraf werden de goodiebags en andere benodigdheden zorgvuldig voorbereid.

Met z'n allen de bus in

En dan breekt de grote dag eindelijk aan... We verzamelen in de vroege ochtend voor het hospice, vol verwachting en nieuwsgierigheid. Terwijl iedereen goedgemutst een zelfgemaakte goodiebag in ontvangst neemt, rijdt de bus voor. Iedereen stapt aan boord en daar gaan we!

Vogels, lunchen en een boottocht

Onderweg pakt vrijwilligster Marijke de microfoon om ons eindelijk uit ons lijden te verlossen: de bestemming? Avifauna! Vogels kijken, genieten van een uitgebreide lunch en als kers op de taart: een prachtige boottocht.

Vogels op je hoofd

Enmaal aangekomen kunnen we de verleiding niet weerstaan om de Lori's te voeren. Wat een hilariteit! Vogels die op hoofden landen en die het voedsel pikken uit uitgestoken handen, verbaasde en lachende gezichten om ons heen - een heerlijke start van de dag.

Toespraken, hulding en een klein paradijs

Na deze vrolijke ervaring maken we een ontspannen wandeling door het park, waarna het tijd is om richting de lunchzaal te gaan. Daar houdt onze nieuwe invalcoördinator Xandra een mooie toespraak en wordt het moment aangegrepen om twee van onze vrijwilligers te hulden. Dineke viert 12,5 jaar trouwe dienst als vrijwilligster, terwijl ook Lidy - die net zo lang bij ons is - zich altijd volledig inzet voor het hospice. Dankzij haar kunnen we deze dag vieren. Beide ontvangen een mooie bos bloemen en een beeldje, zoals de traditie dat wil.

Klein paradijs

Na deze hartverwarmende ceremonie openen we het buffet. De lunch is overheerlijk. En na een inspirerende toespraak van onze voorzitter George, is het tijd voor het nagerecht. Het toetjesbuffet blijkt voor velen een klein paradijs.

Perfect slotstuk

Met volle buik en nog steeds glimlachend vanwege alle gezelligheid, maken we ons op voor de boottocht. De rondvaart brengt ons langs Woubrugge en het Braasemermeer en is het perfecte slotstuk van een geweldige dag. De zon straalt aan de hemel, net zoals wij allemaal van binnen stralen.

Wát een dag

Op de terugweg naar het hospice gaat, zoals de traditie voorschrijft, de snoepbak rond in de bus. Eenmaal terug, zetten we in kleine kring vrijwilligster Lidy nog extra in het zonnetje vanwege haar jubileum.

Wat een dag! Alles zat mee, zelfs het weer werkte perfect mee: het leek alsof de zon ons constant toelachte.

Volgend jaar vieren we het 20-jarig bestaan van het hospice. En als deze dag een voorproefje was, belooft dat een bijzonder feest te worden!

VIERENHALF JAAR

door Jeannette Roskam, coördinator Hospice IJsselOever

Vierenhalf jaar geleden, ineens heel ziek. Ik wist meteen: dit is mis. Wat ik niet wist, is dat ik nu, vierenhalf jaar later, nog altijd ziek zou zijn. Maar... ik ben er nog!

Ik ben er nog

Dat is waar ik me toen aan vasthield: ik ben er nog. Dat doe ik nog steeds. Mijn leven is totaal veranderd, maar we zijn nog altijd gelukkig. Met elkaar, met wat we wél kunnen. En soms hebben we er flink de pest over in. Ook Jan, mijn echtgenoot, kreeg corona tijdens de eerste golf en heeft er, net als ik, long covid aan overgehouden.

Hoop op kleine stapjes vooruit

Vierenhalf jaar geleden. Nog altijd komen de beelden, de herinneringen, voorbij. De eerste twee weken hier thuis, daarna bijna twee weken op de covid-afdeling. Tot drie keer toe op het punt gestaan om naar de ic afgevoerd te worden, aan de beademing te belanden. Gelukkig uiteindelijk weer naar huis, op de bank. Werken aan herstel, toen nog wel. Hoop op kleine stapjes vooruit.

Stilstand, beperkt, maar gelukkig. Een heerlijke baan als coördinator in Hospice IJsselOever die goed te doen was ondanks de beperkingen. Toen, achteruitgang, steeds zieker worden, niet op willen geven maar uiteindelijk toch moeten.

Rust, meer rust dan me lief is

Nu lig ik voornamelijk op de bank en moet beperkte activiteiten goed doseren. Af en toe ga ik toch over grenzen, want we willen geen kluizenaars worden. Rust, meer rust dan me lief is.

Wat ik toen nog niet wist...

Vier jaar geleden wist ik nog niet dat ik, na een stabiele periode van heel kleine stapjes vooruit, uiteindelijk weer flink achteruit zouden gaan. Veel mensen met long covid herstellen gelukkig wel degelijk, maar een groep van ongeveer 90.000 mensen helaas niet. Zij hebben ernstige beperkingen overgehouden aan corona - net als ik.

Mijn klachten in willekeurige volgorde: kortademigheid, pijn op de borst, spier- en gewrichtspijn, vermoeidheid, diarree, verlies van geheugen en evenwicht, haaruitval, concentratieverlies, je tanden willen poetsen met deodorant, verlies van spiermassa, hartkloppingen, slecht slapen, overgevoeligheid voor prikkels zoals licht en geluid, stemverandering en wazig zicht bij vermoeidheid en nog wat van die dingen. Vermoeidheid zorgt overigens negen van de tien keer voor een terugval waarvan herstel niet altijd mogelijk is.

Alles samen...

Zoals Jan en ik veel samen doen, zijn we nu al vierenhalf jaar samen ziek. Je kunt het ook overdrijven, dat alles samen doen! Toch vinden we het eigenlijk wel fijn. We snappen elkaar. We weten allebei hoe het voelt om onvoorstelbaar moe te zijn. Hoe buiten adem je kan zijn na twee trappen omhoog. Hoe het is om beperkt te zijn door dat rotvirus. Om na een uurtje bezoek weer af te moeten haken. Om je de ene dag best goed te voelen en de dag erna weer heel beroerd te zijn. We snappen elkaar. Dat helpt. En we genieten van wat we nog wél kunnen!

”
Ik heb de allermooiste
liefde nog.

Mij heb je er niet onder gekregen!

*Je kwam als een dief in de nacht.
Letterlijk.
Je stal mijn gezondheid, mijn energie,
mijn vermogen om de wereld
met gemak aan te kunnen.
Je kwam en je ging niet meer weg.
Je hebt mijn leven op z'n kop gezet.
Mijn bank bij het raam is nu mijn grootste vriend.
Boodschappen doen is mijn uitje van de dag.
De twee trappen op om naar de wasmachine te gaan,
is een grote uitdaging.
Je stal de mogelijkheid van een ongedwongen 'ja!
op een dagje oppassen op mijn kleinkind.
Want ik moet alles doseren
en overal eerst over nadenken,
keuzes maken.
Jij, dief met de lieflijke naam,
je hebt mijn uitjes met vriendinnen gepikt,
mijn museumbezoekjes,
mijn dagjes slenteren in de stad,
mijn gezellige etentjes in leuke restaurantjes.
Mijn sociale leven is behoorlijk beperkt geworden.
Ook mijn droombaan kreeg je te pakken...
Maar je hebt niet alles kunnen pikken.
Mij heb je niet gekregen.
Ik bén er nog.
Ik heb de allermooiste liefde nog.
Mij heb je er niet onder gekregen!*

HOE DANKBAAR KUN JE ZIJN?!

Verhalen vanuit de IJsselHospices

'Hoe dankbaar kun je zijn?', zei hij, terwijl hij binnenliep. Meer woorden had hij niet. Hij zocht er ook niet naar. Dit was wat hij te zeggen had en wat hij zeggen wilde. Hij benadrukte ze met een ferme, welgemeende handdruk.

Onze ogen ontmoetten elkaar.

Zijn dankbare, licht geëmotioneerde blik was voldoende, was alleszeggend.

Zijn vrouw vulde aan: 'We zijn zó blij dat we hier het leven van vader af mochten sluiten.

Er was zoveel rust, zoveel ruimte voor het afscheid, voor de eigen muziek, voor onze eigen sfeer.

Er was zóveel zorg en zóveel liefde.'

Hoe dankbaar kun je zijn? Het waren *zijn* woorden en wij namen ze zomaar over. Want hoe mooi en dankbaar is het om als professionals en vrijwilligers sámen deze zorg mogelijk te kunnen maken.

STAGE BIJ HOSPICE IJSSELOEVER

door Birgitta van Vlaanderen, coördinator IJsselOever

Ruben komt binnen en schudt mij ietwat ongemakkelijk de hand. Met zijn 16 jaar een jongen die door zijn lengte en praatje doet vermoeden dat hij de wereld aan kan. Tegelijkertijd weten we beter, want zijn rugzakje vraagt om goede en liefdevolle begeleiding. En ook, zoals met de meeste pubers, om het maken van duidelijke afspraken.

Erkend leerbedrijf

In nauwe samenwerking met het praktijkonderwijs van het Eye-College in Capelle bieden we Ruben een stageplek aan voor de duur van een schooljaar. We willen jongeren een kans geven om wat meer van de maatschappij te zien en hen enthousiast maken om dit te willen onderzoeken. Om die reden is IJsselOever voor deze doelgroep een erkend leerbedrijf geworden.

Opa

Ruben komt koken voor onze bewoners in IJsselOever, samen met onze kookvrijwilligers die hem begeleiden. 'Waarom wil je zo graag hier in het hospice komen koken?', vraag ik hem. En hij vertelt hoe hij het stervensproces van zijn opa van dichtbij heeft meegemaakt. Wat een liefde er toen was. Hij wil met die ervaring zo graag iets doen voor de mensen hier in huis.

Meer dan het snijden van groente

En wij? Wij ontvangen hem met onze warmte en willen hem graag helpen om met meer zelfvertrouwen en een bredere blik aan zijn eigen toekomst te bouwen.

Vol trots laat hij zijn prachtige keukenmessenset zien, dat hij met zijn eigen verdiende geld heeft gekocht voor het koksvak.

Hier in IJsselOever loopt hij drie keer per week mee. En zoals hij zelf zegt: 'Hier leer ik zoveel meer dan alleen het snijden van groente en het bakken van aardappelen.'

We zijn blij met je, Ruben!

Fijn dat je ons team komt versterken, Ruben, we zijn nu al blij met je!

Betekenisvol koken!

Bij IJsselOever zijn meerdere kookvrijwilligers actief. Deze vrijwilligers houden zich bezig met het verzorgen van maaltijden voor onze bewoners en hun directe naasten. Betekenisvol en belangrijk.

Onze bewoners hebben een wensdietet, dat betekent dat zij aangeven wat ze graag willen en nog kunnen eten. De kookvrijwilligers doen de boodschappen, bereiden het eten en serveren dit op een mooie wijze bij onze bewoners.

Wij zijn ontzettend blij met deze kookvrijwilligers die dit met plezier en betrokkenheid doen.

Op dit moment zoeken wij vrijwilligers die dit fijne team aanvullen.

*Interesse?
Laat het ons weten:
info@hospiceijsselover.nl.
Heel welkom!*

HET WAS ZWETEN, ZWOEGEN, BIKKELEN EN... GENIETEN

door Peter Aalstein, bestuurslid Vrienden van Hospice IJsselOever

Ze verkochten chocoladeletters en wasten auto's. Het hele jaar waren ze druk met tal van sponsoracties. En dat vierden tijdens de Roparun. Al voor de 19^e keer deed Team 78 van de gemeente Capelle aan den IJssel mee. Het was zweten, zwoegen en bikkelen. Maar het was ook en misschien wel vooral: genieten van dit mega-evenement en van de sportieve prestatie. En... Hospice IJsselOever geniet mee!

Leven toevoegen aan dagen

Ook dit jaar werd de Roparun (rond Pinksteren) gelopen door heel veel teams. Zij zetten zich in voor palliatieve zorg voor mensen met kanker. De teamleden van Team 78 van de gemeente Capelle aan den IJssel wilde dit jaar de uitdaging aangaan voor Hospice IJsselOever - conform aan de missie van Roparun:

*Leven toevoegen aan de dagen
waar niet veel dagen meer toegevoegd kunnen
worden aan het leven.*

Twee mooie giften!

De activiteiten van Team 78 hebben ertoe geleid dat ons hospice twee mooie giften kreeg: bij elkaar € 10.000,-. Heel fijn!

Ten eerste werd een groot deel van de verlichting van de bewonerskamers en van de woonkamer vernieuwd en gemoderniseerd. Met dank aan de firma Geveke voor hun inzet daarbij. Ten tweede konden voor de vier bewonerskamers nieuwe bedbanken (voor familie en naasten) worden aangeschaft. Hierbij gaat onze dank uit naar de firma's Bruno en Optidee.

*Heel veel dank, zwoegers en zweters van Team 78!
Er is een topprestatie neergezet
waar onze bewoners én hun naasten heel blij mee zijn*

VAKANTIEAPPARTEMENT

Verhalen vanuit de IJsselHospices

Ze zit aan een vorstelijk ontbijtje: met veel liefde klaargemaakt door de dienstdoende vrijwilligers.
De eerste zonnestralen gaan op over Capelle en beloven een mooie nazomerdag.
De warmte glijdt zomaar onze woonkeuken in.
De balkonplanten lijken mee te juichen (met dank aan onze vrijwilligers met groene vingers).

Ze glimlacht, kijkt mijmerend naar buiten en concludeert dan: 'Het lijkt wel alsof ik in een vakantieappartementje zit.'
Natuurlijk, ze weet beter en wij weten beter. Het hospice is geen vakantieoord.
Maar het is wél een plek waar verwennerij, liefde, warmte, aandacht en verstillings aan de orde van de dag zijn.
En daar kun je oprecht heel blij van worden!

Colofon

Deze Zicht op IJssel nummer 14 kwam tot stand met de medewerking van:

Henny Aerts, Luci Schermers, Adri Reijm, Xandra Filé-Vegter, Jacelien Verboom, Anneke Beier,
Jeannette Roskam, Birgitta van Vlaanderen, Peter Aalstein en Els Bette-Fluit

Zicht op IJssel verschijnt enkele malen per jaar en wordt verzonden aan alle medewerkers, oud-medewerkers en